

— Исакъ Ангелъ отпочина съ войскитѣ си при Варна и потегли по стария друмъ, презъ Преславъ и Шуменъ къмъ Търново!

— Гръцкитѣ кораби продължили пътя си нагоре и презъ устието на Истѣра навлѣзли въ голѣмата рѣка и сега пазятъ нашия брѣгъ отъ узийтѣ!

Ала и отъ Търновската крепостъ день и нощъ излитаха гончици по всички посоки. Съ трескава бързина се довършваха нови крепостни стени, поправяха се стари, трупяха се оръжията и припаси.

Отново, както по времето на Крума, се повтаряше вѣчния опитъ: силата, златото, старостта се противопоставяха на правдата, смѣлостта и младостта.

Очитѣ на всички защитници бѣха отправени къмъ Асѣна. Докато той бѣше спокоенъ и водѣше съ твърда рѣка и смайващо изкуство отбраната, всѣки знаеше, че победата е за българитѣ.

Отчаянъ отъ упоритата съпротива на яко укрепенитѣ твърдини на Овечъ и Преславъ, Исакъ съсрѣдоточи цѣлата си сила около Търновградъ. Ала и тукъ се повтори това, което бѣ станало при Ловечъ. Въ последния четвъртъкъ на страшната борба, Исакъ Ангелъ загуби дързостъ и търпение. Не, тия българи бѣха решили да се биятъ до последна капка вода, до последната троха хлѣбъ, до последната стрела.

Асѣнъ и хората му стискаха зѣби. Още малко, още малко. Търпението щѣше да реши върховния изходъ.

Два месеца бѣха изминали отъ започването на обсадата. Бѣха навлѣзли въ третия. Бѣше юний 1190 година. Въ напеченитѣ отъ слънцето стени задухата ставаше непоносима. Водата се раздаваше само два пѣти презъ деня. Храната се бѣ свършила.

Иваница се разхождаше отъ стена до стена и отъ време на време поглеждаше презъ прозорчето на бойницата. Сякашъ чакаше нѣщо. Най-после пристигна единъ куманинъ, задъханъ и побѣлѣлъ отъ прахъ. По голото му отъ пояса нагоре тѣло, тънки струи потъ чертаеха дълги криви бразди по гърба и гърдитѣ му.